

ידי זהב

בשקיריה

לפני שנים רבות חי באי עשיר והייתה לו בת יפה ביותר. כשהיא הייתה יוצאת לערבה כבו כל הכוכבים בשמיים ועצרו כל הנחלים בעמקים, כי היא הייתה יפה מכל כוכב וידעה לשיר יפה יותר מכל נחל. קראו לבחורה זו מאפטוק.

אבא הבאי אהב מאוד את בתו והיה מוכן למלא את כל משאלתה.

"אם מי תרצי להתחתן, יפתי היקרה?" שאל אותה פעם.

"אבא, אני אתחתן רק עם אדם שיהיה העשיר ביותר וגם העני ביותר שבעולם" אמרה מאפטוק. הבאי הקשיב ונד בראשו:

"אכן חדת לי חידה קשה, בתי. איך אוכל למצוא לך

חתן כזה?"

"אל תחפש כזה, אבא" אמרה הנערה "רק תפרסם, המחזרים כבר יבואו בעצמם."

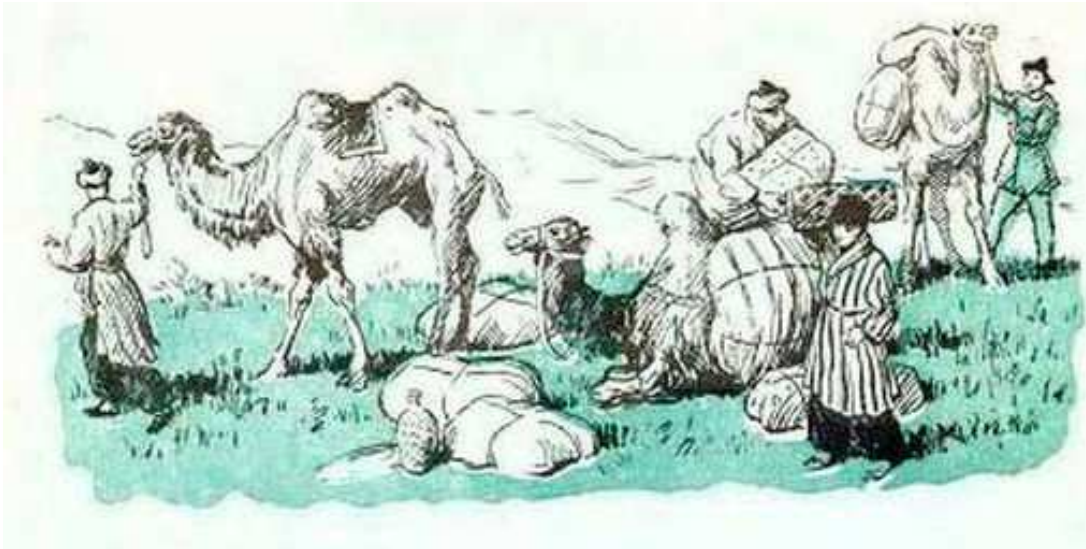
הבאי פרסם ברבים שימסור את בתו היפה לאדם שיוכיח כי הוא גם העשיר ביותר וגם העני ביותר בעולם. ופרסם גם את היום שבו צריכים להופיע בחצרו המחזרים אחרי בתו.

והים הזה הגיע. מהבוקר המשרתות התחילו להלביש ולקשט את הנערה. אחת קלעה את הצמות השחורות שלה וקישטה אותן בפנינים. שנייה הלבישה אותה בשמלת משי זהובה. שלישית השחילה פנינים למחרוזות גדולות ותלתה אותן על צווארה, על ידיה ועל רגליה.

וכל המשרתות דיברו על המחזרים שבינתיים התאספו בחצר.

"אחד בא עם מאה גמלים" סיפרה אחת "וכולם

יצאו קדימה צעירים אחדים, לבושים בגדים עשירים.
אחריהם באו משרתים עם גמלים עמוסים והציגו
גלילים של בדים נהדרים וכלי בית יקרי ערך.
"אנו אוהבים אתך, יפהפייה, ורוצים לשאת אתך



לאישה" אמרו המחזרים והשתחוּו שוב. "תבחרי, מי
נראה לך הטוב ביותר בעיניך."
"אתם כולכם עשירים מאוד?" שאלה מאפטוק.
"כן, גבירתנו. אנו עשירים."
"ולמה אתם חושבים שאתם גם העניים ביותר

עמוסים בשקי סחורות יקרות."
"שני הביא אתו אלף חיילים במדים מפוארים ועם
נשק מבריק" דיברה השנייה.
"והשלישי הביא אתו ארגזים של יהלומים, פנינים
ואבנים יקרות" קשקשו האחרות "בוודאי אין עשיר
ממנו."
"האם את כבר מוכנה?" שאל הבאי הזקן שהופיע
על סף החדר "המחזרים כבר באו ומחכים לך."
"אני מוכנה, אבא" ענתה הנערה וזורחת כמו השמש
ביופייה ובקישוטיה, יצאה אל מול המחזרים.
כולם השתחוּו עמוקות לפני מאפטוק ולפני אבא
שלה. הבאי הזקן התיישב על הספסל, הושיב את
בתו לידו ואמר בקול רם:
"בתי מאפטוק תתחתן עם זה שיהיה האדם העני
ביותר וגם העשיר ביותר שבעולם. ספרו לנו על
עצמכם."



שבעולם?"
"כי חסר לנו אוצר כל כך גדול כמו לבך וידך" ענו הצעירים.
מאפטוק צחקה:
"לא, לא לכך התכוונתי. לא אתחתן עם אף אחד מכם."
אחר כך יצאו קדימה לוחמים מפורסמים. אחריהם נעמדו צבאות שלמים של חיילים נושאי נשק.
"אנו לא עשירים המאוד, מאפטוק" אמרו אלה "אבל בעזרת החיילים שלנו אנו יכולים להיעשות העשירים ביותר, אם נלך לכבוש ארצות זרות."
"ומה אתם יודעים לעשות לבדכם, בלי הצבאות שלכם?" שאלה מאפטוק.
"בלי החיילים שלנו איננו יכולים לעשות דבר" ענו הלוחמים.
"אז גם אתם לא אלה שאוכל להינשא להם" אמרה

הנערה.

ואז יצאו לפניה מחזרים עם ארגזים מלאי חפצים יקרים בידיהם.

"ראי, מאפטוק" אמרו "בארגזים אלה אוצרות לאין ספור. כל זה שייך לנו. אך אנו ניתן לך אותם

ובלעדיהם נעשה העניים ביותר שבעולם."

"כלומר אתם תהיו תחילה עשירים ורק אחר כך

עניים" אמרה מאפטוק "לא, אין לי צורך בחפצים

היקרים שלכם. גם אתם לא אלה שאני מחכה להם.

ופתאום יצא לפניה צעיר נאה, לבוש בגלימה גסה

של אדם עני. הוא קד לפני מאפטוק קידה עמוקה.

"מה, אתה רוצה את ידה של בתי?" שאל בלגלוג

אבא הבאי "זה שאתה עני אנו רואים היטב. אך

איפה העושר שלך?"

"העושר שלי תמיד אצלי" ענה הצעיר לבאי בחיור,

והוא הוציא מהכיס מחט, פטיש ומצקת. אני חייט

מעולה ואוכל לתפור גלימה טובה בהרבה מזו שאתה לובש כעת. אני גם נפח טוב ואוכל תוך שעה לפרזל את כל הסוסים שבעדרים שלך. אני גם טבח, ואוכל להכין לך ארוחה כזו שעוד מעולם לא אכל אף

איש עשיר. בלי

גמלים, בלי

סחורות ובלי

חיילים אוכל

להפוך עשיר

יותר מכל

המחזרים האלה,

כי האוצר שלי

הוא בידיים ובידע שלי."

"הנה, בסוף הגיע האדם האמיתי" קראה מאפטוק

"כי יש לו ידי זהב."

ונישאה לבעל המלאכה.

